

Юрій Бігун

Науково-технічний прогрес дедалі більше дивує людство своїми здобутками. Приголомшливі відкриття науковців та їхня наполегливість значно спростили життя людської особи. Складається враження, що наука готова відповісти на всі питання, раніше не знані людям. Однак таке бачення оманливе, позаяк людина є мініатюрним елементом на фоні просторого Всесвіту. Існують явища, які людина не в змозі раціонально пояснити. У нашій статті ми спробуємо показати, що науковий погляд на світ не є повним, позаяк не всі природні явища та феномени піддаються науковій верифікації. Те, що науці не під силу збагнути, вона називає паранормальним явищем.

Багатьох людей цікавить питання сутності Бога: чи існує Він, а якщо існує, то чому є недоступним для раціонального пізнання. Християнство не відкидає раціональний метод пізнання Бога, проте відмінність Божої природи від людської не дає можливості людському індивідууму осягнути Його велич. Римо-католицький богослов св. Тома Аквінський (1225-1274 рр.) запропонував п'ять шляхів ствердження існування Бога, які мали б переконати розум людини повірити в Бога:

- Доказ від руху: Оскільки все на світі рухається, то повинен бути «першодвигун», яким є Бог.
- Доказ від першопричини: Всі явища й предмети мають причину свого виникнення та існування. Цією причиною є Бог.
- Доказ від випадковості: Все у світі існує не випадково, а з необхідності, ця необхідність – Бог.
- Доказ від ступеня досконалості: Всі речі мають різні ступені досконалості. Тому повинно існувати абсолютне мірило досконалості – Бог.
- Доказ божественного керування світом: У природі все має певний сенс, доцільність свого існування. Отже, повинна існувати «остання» й головна мета — Бог .

Раціональний підхід у пізнанні Бога є важливим, проте не остаточним, позаяк зупиняє людину на межі, перейти яку вона сама неспроможна. Щоб подолати цю межу, потрібно відкинути будь-які раціональні намагання пережити досвід Бога. Тоді людина через молитву входить у міжособове спілкування з Ним та отримує відповіді на свої питання. Брак цього досвіду породжує в людині сумнів, який також переростає в зневіру. Водночас Бог розуміє неміч людини й іде їй на поступки. Він з любові до свого творіння стає людиною, щоб вона наочно досвідчила Божество й тим самим увірувала в Нього.

Однак і цього людській допитливості було мало. Тому навіть після Свого парадоксального для людського розуму воскресіння з мертвих Бог творив в історії людства чудесні події, які науково пояснити неможливо. Загадковим явищем є Туринська Плащаниця. Наука та її сучасні методи внесли великий вклад у дослідження плащаниці, що дозволило підтвердити її автентичність. Проте відкритим залишається питання, яким чином на її полотні залишився образ Спасителя. Через велике заповзяття науковців стосовно дослідження плащаниці виник цілий науковий напрям – синдологія (з грец. плащаниця). Побутувало досить багато гіпотез та думок, як саме з'явився цей образ, проте жодна з них не була науково доведена. Парадоксальність полягає в тому, що для отримання зображення потрібно було отримати більший потік світла, ніж при ядерному вибуху. Це означає, що реально полотно б згоріло. Все це наводить на думку, що цей потік світла не був природного походження, а – відблиском Христового Воскресіння. Укотре можемо побачити велику силу та могутність Божу, яка не піддається науковому поясненню, але залишається чимось сокровеним, що вабить людину.

Ще одним загадковим феноменом для всього світу є нерукотворна Гваделупська ікона Богородиці. Крім того, що вона відома своєю чудодійністю та цілющістю серед вірних, своєю загадковістю вона приваблює науковців. Передусім їх дивує міцність, оскільки полотно ікони зіткане з кактуса айяте, максимальний термін існування якого 30 років. Однак сама ікона без жодних пошкоджень існує вже близько 400 років, 200 з яких зберігалася без будь-яких захисних покриттів. Незбагненим також залишається факт наявності температури й пульсу цього образу, які відповідають параметрам здорової людини. Дослідження вчених-офтальмологів виявило, що очі цієї ікони ідентичні очам живої людини: зображені усі до йоти капіляри. Ця ікона підтверджує досконалість Бога та його дій у нашому світі.

Свою велич та водночас любов Бог виявляє у Євхаристії, яку колись подарував людям під видом хліба й вина задля їхнього спасіння. У Євхаристії ми споживаємо реальні Тіло та Кров Господню під видом хліба та вина. Однак буває, що Бог у більш видимий спосіб змінює вигляд хліба й вина у Його Тіло та Кров. Таке чудо відбулося в Італії, у м. Лончано, де Бог візуально перетворив хліб і вино на Тіло й Кров. Наукове розслідування цього чуда показало, що Тіло є серцевою тканиною, яка містить артерії, вени та нервові

волокна. Цікавим моментом у цій справі є те, що група крові цього тіла співпадає з групою крові на Туринській Плащаниці. Учені дослідили, що ця кров є свіжою і цілком придатною навіть для переливання. Для наукової сфери це чудо є і надалі залишається загадкою, позаяк удосконалення технологій та щораз новіші дослідження довели лише одне – нездатність науки пояснити це явище.

Такою ж загадкою залишилося чудо, яке відбулось в Аргентині, у м. Буенос-Айрес, де освячена частиця перетворилася на субстанцію з кров'ю. Дослідження виявили, що це фрагмент серцевого м'язу, який відповідає за скорочення серця. Ба більше, подальші дослідження показали, що білі клітини, які проникли в тканину, свідчать про те, що серце було живим та під великим стресом – наче його власника сильно били. У науковому колі ці чуда можна назвати так званим стресом для науковців, адже вони суперечать усім законам, якими керується наука. Проте не в колі християн, котрі саме чудо та його дослідження розцінюють як вияв Божої дії в людській сфері життя.

Ще одним нерозгаданим та загадковим феноменом є наявність стигматів. Кожна рана на людському тілі кровоточить та болить доти, допоки не відбудеться її загоєння. Проте не у випадку із стигматами, перед якими медики безсилі. Стигмати – це хворобливі рани, що відкриваються і кровоточать та не піддаються медичному лікуванню. Останнім стигматиком в історії людства був Падре Піо, у якого рани на руках, ногах та на плечах видавали приємний запах лілії та троянди. Медики та науковці не могли нічого вдіяти, позаяк рани не заживали й водночас запальний процес не переходив у більш гостру форму.

Також не підлягає людській логіці поява святих на фотографії після їхньої смерті. Зокрема св. Шарбель з'явився на світлині з групою прочан у 1950 р., попри те, що його смерть припала на 1898 р. Науково доведено, що це явище не є фотомонтажем, а реальною композицією.

Що Бог хоче нам сказати, допускаючи ці чуда в історії людства? Напевно, те, що Він є автором цього світу і Йому властиво змінювати сценарій подій. Попри свою всемогутність, Бог у безмежній любові до людини поціновує її свободу, а тому дає можливість самій обрати сценарій свого життя. Бог не покидає маловірну людину напризволяще, а й надалі пропонує їй відгукнутися на Його запрошення. Для цього Бог удається до різноманітних способів, одним із яких є реальні чуда.

Отож, можемо побачити, що Бог у різний спосіб виявляє свою силу, а через неї і Себе. Немічна людина, хоч як би не надіялася на власні сили та намагання, не в змозі збагнути Божої дії. Хоча наука є безсилою, проте її не можна відкидати, адже вона є тим першим рушійним важелем, який доводить до того моменту, після якого потрібно у вірі сказати: «Боже, Твоя велич незбагненна, я вірю, що Ти існуєш».

Юрій БІГУН, Там, де замовкає наука // СЛОВО №2 (86), червень-серпень 2021